

[Inge Dahl-Sørensen]

En besparelse inden for retsvæsenet kan gennemføres isoleret via omlægninger, personale-reduktioner, kontorautomation, men det kan også gennemføres ved, at der bliver mindre kriminalitet og derved færre kriminelle sager at dømme i, mundende ud i færre indsatte i vore fængsler. Private konflikter skal domstolene tage del i, men det bør i videst muligt omfang ske mod betaling. Disse to områder vil jeg gerne holde fast i.

Jeg er godt klar over, at politiet ikke er indeholdt i denne forespørgsel, men jeg tillader mig alligevel at tage det med, fordi mindre kriminalitet og dermed færre retssager opnås bedst ved et mere synligt og effektivt politi. Vi skal have politiets arbejde gennemrationaliseret ved hjælp af kontorautomation. Befolkningen ønsker, at deres betjente skal sikre deres retsopfattelse, frem for at de skal bruges til en række opgaver, der ikke har noget med politiets arbejde at gøre.

Lad mig bruge en vigtig sætning fra Bibelen: Vi må ikke lede i fristelse. Men det er jo netop det, vi gør. Unge kriminelle eller unge på vej ud i kriminalitet ved, at samfundet ikke på nuværende tidspunkt har ressourcer til at forebygge. Der sker dem ikke noget. Sandsynligheden for øjeblikkelig pågribelse er meget lille, opklaringsprocenten for forbrydelser er lille, og hele afsoningssystemet er først og fremmest præget af ventetid og konsekvenser af besparelser frem for af mål om resocialisering.

Hvis vi undlader at lede de unge ind i fristelse ved, at de er klar over risikoen for pågribelse og øjeblikkelig domfældelse og umiddelbart påfølgende straf og afsoning, så tror jeg, ungdomskriminaliteten falder.

Min konklusion er, at justitsvæsenet skal ses som en helhed. Ledelserne i de tre områder bør selvfølgelig samarbejde, således at de overordnede mål opfyldes.

Et andet hovedområde, jeg gerne vil beskæftige mig med, er de dele af justitsvæsenet, der kan privatiseres eller afgiftsbelægges. F.eks. bør vi ikke bruge politiet til at kontrollere spiritusbevillinger, uden at det koster et klækkeligt gebyr dels for at få bevillingen, dels for at få den forlænget hvert år. Når en bank låner penge ud, tager den stiftelsesprovision, og når den forlænger kassekrediten, tager den en provision. Men samfundet gør det gratis med politiets hjælp.

Tilsvarende benytter virksomhederne vores bedste juridiske hjerner i forbindelse med voldtægtsafgørelser. Jamen det er jo mageløst. De store virksomheder betaler hundredtusindvis af kroner til advokatbistand, de ønsker hurtige afgørelser på stridigheder, og de benytter sig af samfundets viden og dømmekraft i form af vore bedste dommere, men betaling herfor til samfundet får vi ikke. Dommerne får måske nok privat et honorar for deres indsats, men de bruger en del af deres arbejdstid, og de bruger måske en del af samfundets materiel og kontorpersonale. Hvad får samfundet for det? Ikke en krone.

Hvis private ønsker voldtægtskendelser, javel, så må de selvfølgelig selv betale samfundet for det. Kan nogen forestille sig en stor dansk koncern acceptere, at dens medarbejdere og dens lokaler og faciliteter bliver anvendt, uden at det koster noget? Nej, selvfølgelig ikke.

Derfor skal vi tage fat på det meget store område, der hedder, at samfundet automatisk stiller ressourcer til rådighed gratis, når det ikke har noget generelt at gøre med varetagelse af overordnede samfundsinteresser. Sådanne sager er ødelæggende for vor retsopfattelse, specielt når denne ressourceanvendelse medfører, at den almindelige borger ikke kan få en sag afgjort. Vi kan ikke acceptere, at der skal gå halve og hele år for at få en sag afgjort ved domstolene, fordi domstolene anvendes til andre formål i privat regi. Vi kan ikke acceptere, at der skal gå måneder, fra en kendelse er afsagt, til en domfældt skal afsone sin straf, fordi vi af budgetmæssige grunde ikke kan finde plads i et fængsel. Vi kan ikke acceptere, at straffen bliver mildere, fordi den dømte har ventet i måneder på sin dom og efterfølgende i måneder på at komme til at afsone sin straf, med den argumentation, at den dømte har forbedret sig i hele ventetiden.

Afslutningsvis vil jeg gerne slå fast, at politi, domstole og kriminalforsorg hænger uløseligt sammen og bør betragtes som en økonomisk enhed, at domstolenes grundlovssikrede uvilighed selvsagt ikke må underkendes, at der skal skabes samarbejde og effektiviseres og moderniseres, hvorved der frigives ressourcer, og at private skal betale klækkelige afgifter, hvis de bruger samfundets ressourcer.

Disse betragtninger gør, at jeg tror på, at vi kan skabe et samfund, hvor befolkningens rets-